

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Barbary Pořízkové a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci žalobce: **Telefónica O2 Czech Republic, a.s.**, se sídlem Za Brumlovkou 266/2, Praha 4 - Michle, proti žalovanému: **Český telekomunikační úřad**, se sídlem Sokolovská 219, Praha 9, ve věci ochrany proti nečinnosti, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 6. 2009, č. j. 10 Ca 383/2007 - 92,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á.**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá výrok I. v záhlaví označeného pravomocného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým bylo rozhodnuto tak, že: *„žaloba, kterou se žalobce domáhá, aby soud vyslovil povinnost žalovaného rozhodnout o vystavení dokladu opravňujícího žalobce čerpat z účtu univerzální služby finanční prostředky ve výši prokazatelné ztráty ověřené žalovaným po odečtení finančního příspěvku žalobce, a to ve vztahu k roku 2003, o výši finančních příspěvků ostatních držitelů telekomunikačních licencí na univerzální službu za rok 2003 a o stanovení výše plateb ostatních držitelů telekomunikačních licencí na účet univerzální služby, s e o d m í t á.“* Výrokem II. bylo rozhodnuto tak, že: *žaloba, kterou se žalobce domáhá, aby soud vyslovil povinnost žalovaného rozhodnout o výši finančního příspěvku žalobce na univerzální službu za rok 2003, s e z a m í t á.“*

Ve věci odmítnutí části žaloby dospěl městský soud k závěru, že v době podání žaloby dne 20. 12. 2007 tu byla překážka řízení zahájeného (pod sp. zn. 7 Ca 10/2005)

o téže věci, v níž jde o téhož stěžovatele proti témuž žalovanému a o tytéž žalobní návrhy vztahující se k tvrzené nečinnosti žalovaného, pokud jde o stěžovatelovu ztrátu z poskytování univerzální služby v roce 2003. Vzhledem k rozsudku městského soudu ze dne 18. 1. 2008, č. j. 7 Ca 123/2007 - 266, který nabyl právní moci dnem 18. 2. 2008 a který již nebyl napaden opravným prostředkem, nelze dle městského soudu přehlédnout ani tzv. překážku věci pravomocně rozsouzené od data 18. 2. 2008.

V podané kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že výrok I. napadeného rozsudku městského soudu je nesprávný a nezákonný, neboť je založen na nesprávném posouzení rozhodných právních otázek, a proto proti tomuto rozsudku v rozsahu jeho výroku I. podal kasační stížnost z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Uvedl přitom, že pokud jde o závěry městského soudu ve výroku II., je srozuměn s tím, že žalovaný správní orgán namítané povinnosti v průběhu soudního řízení splnil, byť se tak stalo s neúměrnou časovou prodlevou. Se závěry městského soudu, na jejichž základě postavil výrok I., však kategoricky nesouhlasí a považuje je za zcela nesprávné.

Překážka zahájeného řízení by měla význam pouze tehdy, existovala-li by v době, kdy městský soud vydal předmětné rozhodnutí, č. j. 10 Ca 383/2007 - 92 (tj. ke dni 5. 6. 2009). To zcela zřejmě vyplývá z dikce městským soudem odkazovaného § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., dle něhož: „*soud usnesením odmítne návrh, jestliže ... o téže věci již řízení u soudu probíhá*“ (nikoliv tehdy, jestliže řízení o téže věci u soudu, byť současně, v minulosti probíhalo). Citovaný závěr podle stěžovatele potvrzuje rovněž judikatura Nejvyššího správního soudu; viz např. rozhodnutí ze dne 10. 11. 2005, č. j. 3 As 15/2004 - 95. Jinými slovy, v okamžiku, kdy městský soud vydával rozhodnutí pod č. j. 10 Ca 383/2007 - 92, zde již překážka dříve zahájeného řízení neexistovala a městský soud proto nemohl z tohoto důvodu žalobu odmítnout.

Za procesně relevantní je tak možné považovat pouze závěr městského soudu o existenci překážky věci pravomocně rozhodnuté, která dle názoru městského soudu vznikla v důsledku vydání rozhodnutí městského soudu o zamítnutí žaloby stěžovatele proti nečinnosti žalovaného správního orgánu pod sp. zn. 7 Ca 10/2005 (později sp. zn. 7 Ca 123/2007). Ani tento závěr však nelze v daném kontextu považovat za správný. Městský soud totiž žalobu stěžovatele projednávanou pod sp. zn. 7 Ca 10/2005 (později pod sp. zn. 7 Ca 123/2007) zamítl pouze proto, že měl za to, že stěžovateli poskytl dostatečnou ochranu již tím, že zrušil stěžovatelem napadené přípisy žalovaného jako nezákonná rozhodnutí, čímž zároveň i zavázal žalovaného k tomu, aby v souladu se svými povinnostmi vydal rozhodnutí nová. S ohledem na tuto skutečnost posoudil požadavek stěžovatele vyplývající z jeho žaloby proti nečinnosti, tj. požadavek, aby soud uložil žalovanému v samostatném výroku rozsudku vydat předmětná správní rozhodnutí (včetně rozhodnutí o vydání dokladu k čerpání), jako nadbytečný.

Žalovaný sice v návaznosti na to vydal určitá správní rozhodnutí (mimo jiné i rozhodnutí o ověření prokazatelné ztráty stěžovatele za rok 2003), avšak žádným z těchto rozhodnutí nedošlo k vystavení stěžovatelem požadovaného dokladu opravňujícího k čerpání finančních prostředků z účtu univerzální služby. Nečinnost

žalovaného správního orgánu tak v uvedeném ohledu nadále trvala a existovala i ke dni 5. 6. 2009, kdy městský soud vydal rozhodnutí pod č. j. 10 Ca 383/2007 - 92. Městský soud tak byl povinen o žalobním návrhu stěžovatele na odstranění tvrzené nečinnosti meritorně rozhodnout.

S ohledem na vše shora uvedené stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud vydal rozsudek, kterým se napadený rozsudek městského soudu ze dne 5. 6. 2009 zrušuje a věc se mu vrací k dalšímu řízení.

Žalovaný správní orgán se k předložené kasační stížnosti nevyjádřil.

Ze správního a soudního spisu kasační soud ověřil následující pro věc rozhodné skutečnosti. V roce 2003 byl stěžovatel držitelem telekomunikační licence k poskytování veřejné telefonní služby prostřednictvím veřejné telekomunikační sítě podle § 14 odst. 1 písm. b) zákona č. 151/2000 Sb., o telekomunikacích a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o telekomunikacích“), a ve smyslu § 30 odst. 1 téhož zákona mu byla uložena ve veřejném zájmu povinnost poskytovat univerzální službu tak, aby byla zajištěna dostupnost služeb po celém území. Povinnost dodržovat kvalitativní ukazatele a dostupnou cenu přitom na straně stěžovatele, jakožto poskytovatele univerzální služby, vedla ke ztrátě. Dle § 31 odst. 1 zákona o telekomunikacích měl proto stěžovatel nárok na úhradu tzv. prokazatelné ztráty vypočtené zákonem stanoveným způsobem. Dle § 32 odst. 1 zákona o telekomunikacích se prokazatelná ztráta hradila z účtu univerzální služby, který spravuje žalovaný a na který jsou povinni přispívat držitelé telekomunikačních licencí finančním příspěvkem.

Konkrétní postup při úhradě prokazatelné ztráty poskytovateli univerzální služby upravoval § 32 odst. 3 zákona o telekomunikacích. Toto ustanovení zahrnuje výčet 4 úkonů správního orgánu – úřadu, které je povinen podle povahy věci úřad provést po zúčtování prokazatelné ztráty poskytovatelem univerzální služby:

- 1) ověřit výši prokazatelné ztráty a
- 2) ověřit výši finančního příspěvku;
- 3) stanovit výši platby na účet nebo
- 4) vystavit doklad opravňující k čerpání finančních prostředků z účtu.

Ověření prokazatelné ztráty bylo učiněno dne 2. 8. 2004 pod č. j. 20051/2004 - 611, s tím, že výše ztráty z poskytování univerzální služby za rok 2003 činí 290 510 226 Kč. Následně dopisem ze dne 10. 8. 2004, č. j. 20983/2004 - 611, předseda žalovaného správního orgánu stěžovateli sdělil uvedenou výši prokazatelné ztráty za rok 2003 a výši příspěvku ve výši 94 381 102 Kč. Proti oběma shora uvedeným aktům žalovaného správního orgánu podal stěžovatel dne 31. 8. 2004 odvolání, na které reagoval žalovaný dopisem ze dne 15. 11. 2004, č. j. 24349/2004 - 611, tak, že jeho námitky – směřující proti tomu, že v dané věci nebylo postupováno ve správním řízení, jakož i proti postupu při výpočtu prokazatelné ztráty – považoval za nedůvodné, neboť zákon o telekomunikacích v daném případě vylučuje možnost vedení správního řízení a při výpočtu je zavázán postupovat dle vyhlášky č. 235/2001 Sb.

Celý tento postup žalovaného při ověřování výše prokazatelné ztráty poskytovatele univerzální služby za rok 2003 stěžovatel napadl žalobou na ochranu proti nečinnosti, kterou se domáhal vyslovení nicotnosti, případně nezákonnosti shora citovaných rozhodnutí (přípisů) žalovaného správního orgánu a vrácení věci k dalšímu řízení s tím, aby městský soud nařídil v téže věci vydat žalovanému rozhodnutí, jímž ověří výši prokazatelné ztráty a výši finančního příspěvku ostatních držitelů licence, stanoví ostatním držitelům licence výši platby na účet a vystaví poskytovateli univerzální služby doklad opravňující k čerpání odpovídajících finančních prostředků z účtu ve všech případech v celém rozsahu prokazatelné ztráty z poskytování univerzální služby v roce 2003.

Při posuzování podané žaloby městský soud vycházel z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, dle níž úřad o prvních dvou výše citovaných úkonech prováděných dle § 32 odst. 3 zákona o telekomunikacích, tj. o ověření výše prokazatelné ztráty a ověření výše finančního příspěvku, rozhoduje ve správním řízení, finální akt je správním rozhodnutím (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 12. 2004, č. j. 3 Ans 1/2004 - 115, publikovaný pod č. 479/2005 Sb. NSS, www.nssoud.cz). Rozsudkem ze dne 3. 2. 2006, č. j. 7 Ca 10/2005 - 71, proto městský soud zrušil přípisy žalovaného ze dne 15. 11. 2004, č. j. 24349/2004 - 611, ze dne 2. 8. 2004, č. j. 20051/2004 - 611, a ze dne 10. 8. 2004, č. j. 20983/2004 - 611, a věc mu vrátil k dalšímu řízení (výrok I.); současně rozhodl, že žaloba na nečinnost se zamítá (výrok II. a III.), přičemž v odůvodnění uvedl, že ke dni vydání rozsudku se o nečinnost žalovaného nejedná, když žalovaný je povinen vydat příslušná rozhodnutí, k čemuž jej zavázal výrokem I. Další žalobní námitky, které směřovaly do hmotněprávního posouzení, soud již neřešil, neboť takové řešení by bylo předčasné.

Proti citovanému rozsudku městského soudu podali oba účastníci řízení kasační stížnost a Nejvyšší správní soud jej svým rozsudkem ze dne 29. 6. 2007, č. j. 5 Ans 2/2006 - 158, zrušil (v celém rozsahu) a věc vrátil zpět k dalšímu řízení. Vycházel přitom z toho, že přípis ze dne 15. 11. 2004, č. j. 24349/2004 - 611, kterým žalovaný nevyhověl odvolání stěžovatele mimo to, že zcela postrádá formální náležitosti rozhodnutí, byl vydán absolutně nekompetentním orgánem, konkrétně ředitelkou odboru ekonomické regulace, která nemá zákonem svěřenou pravomoc rozhodovat o řádných opravných prostředcích, a právě pro tyto případy je vyhrazena nicotnost, jako výjimka ze zásady presumpce správnosti individuálního správního aktu, a po stěžovateli nelze spravedlivě žádat, aby přípis, vydaný výše uvedeným způsobem, respektoval. S ohledem na velmi úzkou vzájemnou souvislost všech výroků rozsudku městského soudu zrušil Nejvyšší správní soud tento rozsudek v celém jeho rozsahu.

V návaznosti na tento rozsudek pokračoval městský soud v dalším řízení, v němž spojil ke společnému projednání podanou žalobu (sp. zn. 7 Ca 10/2005) se žalobou původně vedenou pod sp. zn. 7 Ca 311/2003 (týkající se úhrady prokazatelné ztráty z poskytování univerzální služby za rok 2002), a posléze rozsudkem ze dne 18. 1. 2008, č. j. 7 Ca 123/2007 - 266, rozhodl (mimo jiné) tak, že rozhodnutí (přípisy) žalovaného ze dne 2. 8. 2004, č. j. 20051/2004 - 611, a ze dne 10. 8. 2004, č. j. 20983/2004 - 611, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení (výrok III.) a rozhodnutí označené jako přípis ředitelky odboru ekonomické regulace ze dne 15. 11. 2004, č. j. 24349/2004 - 611, je nicotné (výrok IV.); zároveň městský soud opětovně zamítl žalobu v té části,

kde se žalobce domáhal ochrany před nečinností (výrok V.), s odůvodněním, že Nejvyšší správní soud mu v tomto smyslu ničehož nevytkl. Tím, že předmětné přípisy žalovaného byly nazírány jako rozhodnutí a byly zrušeny a věc vrácena k dalšímu řízení (s výjimkou přípisu, který byl shledán nicotným), tak již dle citovaného rozsudku není důvodná žaloba proti nečinnosti žalovaného správního orgánu; jestliže byly zrušeny jeho přípisy, které bylo nutno považovat za rozhodnutí a věc vrácena k dalšímu řízení, je skutkový stav takový, že žádné rozhodnutí ve správním řízení vydáno nebylo, žalovanému však byl tímto rozsudkem stanoven závazný postup, že tato rozhodnutí musí vydat. Pro úplnost pak městský soud poznamenal, že ke dni vydání citovaného rozsudku, tj. 18. 1. 2008, bylo zjištěno, že žalovaný v daných věcech již v mezidobí rozhodl správními rozhodnutími, takže i z tohoto důvodu by byla žaloba na ochranu proti nečinnosti nedůvodná.

Konkrétně se jednalo o to, že v mezidobí žalovaný ověřil výši prokazatelné ztráty vzniklé v roce 2003 stěžovateli coby poskytovateli univerzální služby svým rozhodnutím ze dne 9. 7. 2007, č. j. 26 993/2006-611/X. vyř., s tím, že: „*Výše ztráty z poskytování univerzální služby za rok 2003 se ověřuje v částce 290 510 226,- Kč jako správná.*“ Následně na základě rozkladu stěžovatele bylo citované rozhodnutí potvrzeno rozhodnutím ze dne 9. 10. 2007, č. j. 58 643/2007-603, a nabylo právní moci.

Proti tomuto rozhodnutí ve věci ověření výše ztráty z poskytování univerzální služby za rok 2003 podal stěžovatel žalobu vedenou pod sp. zn. 8 Ca 389/2007. Současně se domníval, že předmětná správní rozhodnutí nenaplňují celou zákonnou dikci § 32 odst. 3 zákona o telekomunikacích, a to mimo jiné z toho důvodu, že nestanoví výši finančních příspěvků ani výši plateb ostatních držitelů telekomunikačních licencí na účet univerzální služby a neobsahují doklad opravňující ho čerpat z účtu univerzální služby finanční prostředky odpovídající výši prokazatelné ztráty, jež byla těmito správními rozhodnutími ověřena (tj. po odečtení finančního příspěvku na krytí této prokazatelné ztráty připadajícího na samotného žalobce, resp. stěžovatele). Proto po předchozím bezvýsledném uplatnění opatření proti nečinnosti ve smyslu § 80 správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb.) stěžovatel podal (dne 20. 12. 2007) také žalobu na ochranu proti nečinnosti (sp. zn. 10 Ca 383/2007) s tím, aby městský soud dle § 81 odst. 2 s. ř. s. vydal tento rozsudek:

- „1. Žalovaný je povinen ve smyslu § 32 odst. 3 zákona č. 151/2000 Sb., o telekomunikacích, rozhodnout o výši finančního příspěvku žalobce na univerzální službu za rok 2003 a o vystavení dokladu opravňujícího žalobce čerpat z účtu univerzální služby finanční prostředky ve výši prokazatelné ztráty ověřené žalovaným po odečtení finančního příspěvku žalobce, a to ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
2. Žalovaný je povinen ve smyslu § 32 odst. 3 zákona č. 151/2000 Sb., o telekomunikacích, rozhodnout o výši finančních příspěvků ostatních držitelů telekomunikačních licencí na univerzální službu za rok 2003 a o stanovení výše plateb ostatních držitelů telekomunikačních licencí na účet univerzální služby, a to ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
3. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.“

O podané žalobě bylo rozhodnuto rozsudkem městského soudu, který je předmětem přezkumu v nyní projednávané věci, tak, že v části 1. navrhovaného petitu se žaloba odmítá (výrok I.) a v části 2. navrhovaného petitu se žaloba zamítá (výrok 2).

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen zaměstnancem s vysokoškolským právnickým vzděláním, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Předmětem přezkumu Nejvyššího správního soudu byl v návaznosti na obsah kasační stížnosti toliko výrok I. napadeného rozsudku městského soudu, kterým byla žaloba stěžovatele na ochranu proti nečinnosti odmítnuta s poukazem na ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., dle kterého: „*Nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže soud o téže věci již rozhodl nebo o téže věci již řízení u soudu probíhá nebo nejsou-li splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn, a nelze proto v řízení pokračovat.*“

Ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) citovaného zákona řeší nedostatek podmínek řízení, jež představují takové procesní podmínky, bez jejichž existence nemůže soud ve věci meritorně rozhodnout. Jedná se tak v podstatě o předpoklady přípustnosti vydání meritorního rozhodnutí v dané věci, které soud zkoumá z úřední povinnosti (ex off), a to primárně ke dni zahájení řízení a dále pak také po celou dobu řízení (zda např. podmínka původně splněná zůstává splněná i nadále).

Podle situace lze rozlišovat odstranitelný a neodstranitelný nedostatek v podmínkách řízení s tím, že v případě neodstranitelného nedostatku podmínek řízení soud bez dalšího takový návrh odmítne. Mezi případy neodstranitelného – absolutního – nedostatku podmínek řízení patří i případy vztahující se k zásadě ne bis in idem (ne dvakrát o tomtéž). Jedná se o podmínku, že projednání a rozhodnutí věci nebrání překážka již probíhajícího řízení v téže věci (litispence), případně o podmínku, že projednání a rozhodnutí věci nebrání překážka již věci pravomocně rozhodnuté (res iudicata). Někdy se o těchto dvou překážkách mluví též jako o tzv. negativních podmínkách řízení, neboť je-li některá z těchto podmínek splněna, brání to řádnému projednání a rozhodnutí věci. To je výrazem požadavku právní jistoty a stability právního řádu, případně individuálních práv a povinností, který lze dovodit z principů materiálního právního státu.

Z povahy věci plyne, že buď je dána jedna nebo druhá z těchto negativních podmínek řízení. Ostatně alternativní možnost existence překážky litispence a res iudicata je zřejmá i ze samotné dikce ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., jež hovoří o odmítnutí návrhu v případě, že soud o téže věci již rozhodl nebo o téže věci již řízení u soudu probíhá. V tomto ohledu je rozhodné datum zahájení řízení v předmětné věci a nelze tedy souhlasit se stěžovatelem, že z důvodu litispence

městský soud žalobu odmítnout nemohl. V okamžiku zahájení řízení v dané věci, tj. v době podání žaloby městskému soudu dne 20. 12. 2007, totiž probíhalo před městským soudem řízení vedené pod sp. zn. 7 Ca 10/2005, a později pod sp. zn. 7 Ca 123/2007, které skončilo vydáním rozsudku dne 18. 1. 2008, vedeným pod posléze uvedenou spisovou značkou, jenž nabyl právní moci dne 18. 2. 2008.

V tomto ohledu považuje zdejší soud za nutné předeslat, že překážka věci zahájené (litispendence) a překážka věci pravomocně rozhodnuté (res iudicata) představují procesněprávní instituty, které se uplatní jenom v těch případech, kdy se jedná o totožnou věc. Oběma zmíněným překážkám je tedy společný požadavek totožnosti věci (soudního řízení), který je podle současné procesualistické doktríny dán více znaky, a to 1) totožností účastníků řízení (ovšem včetně případných právních nástupců) a 2) totožností samotné věci (kauzy); srov. Wintrová, A.: Civilní právo procesní, 2. aktualizované a přepracované vydání, Linde Praha a. s., 2002, str. 231).

Obdobně se k požadavku totožnosti věci staví rovněž soudní judikatura ve věcech správních, dle které totožnost věci ve smyslu § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. je v řízení o žalobě proti nečinnosti správního orgánu dána totožností účastníků a požadavkem uložení shodné povinnosti žalovanému jako v řízení již dříve zahájeném, případně ukončeném vydáním pravomocného rozsudku; srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2006, č. j. 3 Ans 8/2005 - 52, www.nssoud.cz.

Jak v předmětné věci, tak i v předcházejícím řízení před městským soudem, byly účastníky řízení na ochranu proti nečinnosti správního orgánu Český telekomunikační úřad jako žalovaný a ČESKÝ TELECOM, a. s., jehož právním nástupcem je Telefónica O2 Czech Republic, a.s., jako žalobce. Totožnost účastníků řízení je tedy dána a první ze shora uvedených znaků byl splněn.

Co se týče druhého z uvedených znaků, dle Nejvyššího správního soudu je třeba vyjít z toho, že totožnost samotné věci je dána především předmětem rozhodnutí, tzn. tehdy, když se jedná o stejný žalobní nárok. Předmětem obou řízení byla shodně ochrana před nečinností správního orgánu, jakožto výraz veřejného subjektivního práva na projednání věci bez zbytečných průtahů, jež rozvíjí obecný princip práva na spravedlivý proces zajištěného čl. 36 v návaznosti na čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Shodný byl taktéž žalobní nárok v každé z posuzovaných věcí, neboť v obou případech se stěžovatel mimo jiné domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost vystavit doklad opravňující stěžovatele k čerpání odpovídajících finančních prostředků z účtu univerzální služby v kalendářním roce 2003, s odůvodněním, že vystavit předmětný doklad je žalovaný povinen podle ustanovení § 32 odst. 3 zákona o telekomunikacích.

Lze tedy shrnout, že v daném případě je dána totožnost účastníků a v obou řízeních se stěžovatel domáhal uložení téže povinnosti žalovanému, přičemž z pohledu ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. je třeba jako rozhodný důvod odmítnutí žaloby stěžovatele považovat nesplnění podmínky řízení v podobě překážky věci zahájené, neboť – jak již bylo uvedeno výše – k podání žaloby došlo za situace, kdy ve stejné věci a mezi stejnými účastníky již probíhalo před městským soudem řízení vedené pod

sp. zn. 7 Ca 10/2005 (později pod sp. zn. 7 Ca 123/2007), které bylo ukončeno až rozsudkem ze dne 18. 1. 2008, č. j. 7 Ca 123/2007 - 266.

V tomto kontextu je nutno posuzovat také vyjádření městského soudu v odůvodnění napadeného rozsudku, dle kterého nelze přehlédnout ani tzv. překážku věci pravomocně rozsouzené od 18. 2. 2008, jež představuje spíše vyjádření skutečnosti, že do vydání nyní přezkoumávaného rozsudku (5. 6. 2009) již bylo o předmětné věci pravomocně rozhodnuto, nikoli důvod pro odmítnutí žaloby.

Domníval-li se stěžovatel, že i po vydání rozhodnutí, kterým žalovaný ověřil výši prokazatelné ztráty vzniklé stěžovateli v roce 2003, trvala jeho nečinnost ve vztahu k povinnosti vystavit doklad opravňující stěžovatele k čerpání finančních prostředků z účtu univerzální služby, měl v tomto smyslu doplnit svoji původní žalobu, neboť ve smyslu ustanovení § 81 s. ř. s. soud o žalobě na ochranu proti nečinnosti rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí. To však stěžovatel neučinil.

Další z možností, kterou stěžovatel mohl učinit, bylo podrobit rozsudek městského soudu ze dne 18. 1. 2008, č. j. 7 Ca 123/2007 - 266, kterým byla žaloba proti nečinnosti žalovaného správního orgánu posouzena jako nedůvodná, opětovnému kasačnímu přezkumu. Se stěžovatelem lze souhlasit v tom smyslu, že městský soud v uvedeném rozsudku otázku případné povinnosti vystavit doklad opravňující stěžovatele k čerpání finančních prostředků z účtu univerzální služby pominul. K této žalobní námitce totiž pouze uvedl, že Nejvyšší správní soud mu v rozsudku sp. zn. 5 Ans 2/2006 ohledně nedůvodnosti žaloby na nečinnost ničeho nevytkl. Žalobu v té části, jíž se stěžovatel domáhal po žalovaném vystavit doklad opravňující k čerpání odpovídajících finančních prostředků, proto výrokem č. V. uvedeného rozsudku zamítl. Nejvyšší správní soud se však k této otázce závazným způsobem nevyjádřil, neboť původní rozsudek městského soudu v celém rozsahu zrušil z jiných důvodů a stěžovateli žádná zákonná omezení v podání kasační stížnosti nebránila.

Skutečnost, že stěžovatel zcela nevyužil svých zákonných práv, nemůže znamenat oprávnění stěžovatele dožadovat se opakovaného řízení a vydání rozhodnutí v téže věci.

Na závěr považuje Nejvyšší správní soud za vhodné alespoň formou poznámky obiter dictum připomenout, že stěžovatelem opakovaně napadaný postup ohledně nečinnosti žalovaného ve věci vydání dokladu opravňujícího stěžovatele k čerpání finančních prostředků z účtu univerzální služby již byl předmětem přezkumu zdejšího soudu v rozsudku ze dne 5. 2. 2009, č. j. 9 Ans 5/2008 - 107, publikovaném pod č. 1829/2009 Sb. NSS, www.nssoud.cz, jakož i přezkumu ze strany Ústavního soudu, který v usnesení ze dne 13. 8. 2009, sp. zn. III. ÚS 1330/09, <http://nalus.usoud.cz>, potvrdil právní závěry Nejvyššího správního soudu. Ty vycházejí ze základního zákonného aranžmá systému univerzální služby jako celku s tím, že stanovení výše platby na účet univerzální služby nebo vystavení dokladu opravňujícího k čerpání finančních prostředků z tohoto účtu je možné až poté, kdy nabude právní moci rozhodnutí o ověření výše prokazatelné ztráty a o výši finančního příspěvku, což je dáno podstatou zákonem zvoleného způsobu financování povinností univerzální služby.

S ohledem na výše vyslovené závěry byla kasační stížnost shledána nedůvodnou a Nejvyšší správní soud ji podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., neboť neúspěšnému stěžovateli náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovaný nárok na náhradu řízení neuplatnil a ani ze soudního spisu nevyplývalo, že by mu nějaké náklady řízení (nad rámec jeho činnosti) vznikly, a proto Nejvyšší správní soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. října 2009

JUDr. Radan Malík
předseda senátu